

Eiríkur
Örn
Norðdahl

DIGT OM #EM2016

Angreb, tempo, offensiv, forsvar, tempo. Skuffelsen er til for at blive overvundet, ligesom englænderne, ligesom tømmere og hedeølger er til for at blive overvundet. Vi giver ikke op før vi oplever modgang, giver ikke op i medvind når alt er overstået, giver ikke op før senere men det betaler sig at være godt forberedt og begynde at træne tidligt. Man(d) giver ikke bare sådan op.

Banen er lavet af græs, græsset er grønt og vi er sener, ben og forslåede sjæle. Ud af den blå himmel spirer krigere i fodboldstøvler der falder til jorden som pærer, som landminer, som fædrelandskærlighed. Det er altafgørende at nogen hylder en; altafgørende at disse elleve mænd som vi hylder danser som masker i et net, bevæger sig som åkander i et græshay, at alle kommer hjem på trods af terror og russiske fodboldhooligans. Spillet spiller ikke sig selv og det vigtigste er at de andre ikke kan noget, det vigtigste er at man ikke dør, det vigtigste er at vinde, være med, modtage penge fra FIFA og reklameindtægter. I nævnte rækkefølge.

Ergo. Sang, tempo, forsvar, tempo, feltet, tempo, hovedstød og alle de fantastiske frisurer, alle de fantastiske afleveringer, alle de fantasti-

ske indskiftninger. Spillet er til for at blive overvundet, oddsene er til for at blive overvundet, østrigere, lange køer og forsvarsmuren er til for at blive overvundet.

Men lige et øjeblik. De her fodboldstøvler er lyserøde.

De her mavemuskler sælger underbukser.

Det her hoved er et modefænomen som splitter fredelige hjem ad.

Vi vender timeglasset på hovedet og alle må gerne miste kontrollen over deres følelser mens der stadig er sand i det øverste glas. Alle må gerne være bindegale, kærligheden forklædt som 120 kilo kød, intet andet end fedt og knogler og alt som sker mens der stadig er sand i det øverste glas bliver tilgivet, halvfems minutter plus tillægstid, igen og igen indtil det er overstået, men sørg for at I er hjemme igen, under dynen og har slukket for de fanatiske jubelråb inden det sidste sandkorn falder.

Metaldetektorerne er smalle som de islandske fans smalle øjne der misser mod solen og stirrer på de små blå mænd der spiller bold.

Historien bliver skrevet af investorer, bureaukrater og oligarker i for små holdtrøjer.

Historien bliver skrevet af en selvsikker mand med målmandshandsker, skrevet i støvet med sparsomt brugte fodboldstøvler, skrevet i målstolperne og mållinjerne.

Det er yderst vigtigt at få en billet til kampen eller snige sig ind og derefter huske at skrive historien ned når man kommer hjem, det er yderst vigtigt at skrive den på pergament og riste den ind i dagbøger i fædrelandets farver, aflevere dagbøgerne på Nationalbiblioteket og derefter falde besvimet om på sit hotelværelse efter kampen.

Intet kan vare evigt men historien kan vare evigt, ligesom kærligheden, ligesom fædrelandet, ligesom den indledende holdopstilling.

Det jeg ville have sagt: Sangene, tempo, målstolperne, tempo, straffene, tempo, Brexit, tempo, børnene som syer boldene og deres blodige fingre. Landbrugsaftalen. Tempo. Jeg fornemmer at vi er ved at miste grebet.

Nej.

Kom så videre.

Tempo.

Koncentration.

Spillet er enten ved at blive vundet eller udlignet.

Vi må ikke tabe modet, tabe tempo.

Tempo.

Alle som ikke er inde på banen er den tolvte mand undtagen
Guðjohnsen, som sidder på bænken.

Tempo.

Skuffelsen er til for at blive fejret. Skuffelsen er til for at man kan lære af den. Skuffelsen er til for at skille os ad, ligesom kærligheden. Islændinge er, ligesom kærligheden, skabt til at vinde over sig selv; fædrelandet, ligesom kærligheden, til at vinde over sig selv; det hele er skabt for at vinde over sig selv, for at kaste sig rundt i støvet med fanbrølene som underlægningsmusik, fyrværkeri og opmuntrende tilråb fra overraskende partiske dommere.

Ydmygelsen er total og sejrrusen bedøvende.

Ydmygelsen gør dig fri og med sejrrusen følger nedture, nederlag og kapitulation.

Ydmygelsen er sejrherrenes, raseriet, vreden og skuffelsen er sejrherrenes; sejrrusen er kaos, hybris og joie de vivre. Jeg mener Welt-schmerz. Jeg mener sisu. Walking Spanish.

Vi har sikkert allerede tabt under alle omstændigheder.

Boldspil er for børn, ligesom kærligheden, boldspil er til for at styrke nationalfølelsen, æren, værdigheden, ligesom kærligheden, for at styrke børns identitet.

Boldspil er fyldstof, noget der kan udfylde hullerne mellem reklamerne.

Boldspil er erhvervssektorens opium, kolibriernes brummen, den arbejdende klasses fritidsoverstadighed og en undskyldning for at differentiere mellem fremmede, de lovende og de udbrændte; en und-

skyldning for at vælge side, lave hold, få afløb for sine nationalitetsfor-
domme og udfylde holdåndens rolle, alle som én, jeg bliver dig og du
bliver mig og vi bliver jer og I bliver noget andet end alle andre; en
undskyldning for at skændes om noget som – for en gangs skyld – ikke
har nogen betydning, og alle fødes vi offside i dommerens øjne, alle
skyldige og skadede.

Stjerner falder på stadion, iført logoer for forsikringsselskaber og
bryggerier, klynkende over gule kort og klynkende over røde kort og
klynkende over regnbuefarverne, menneskemylderet og andres hjem-
ve, stjerner falder og forsvinder ud i natten for at drukne sig i verdens
mest lavvandede øl, falder udmattede om på hotelpuder med alt tøjet
på og efterlader spor af ansigtsmaling på pudebetrækket, stjerner fal-
der mens dagene går, den ene efter den anden i solen, på Instagram, i
poetiske beskrivelser på tres forskellige sprog som alle smelter sammen
til ét altomfattende skrig og ud af dette skrig opstår Jorden.

Hvilket forklarer hvorfor den har den form den har.

Og så videre og så videre.